Kraków, 22 październik 2026

ISEZ PAN

dr hab. Łukasz Przybyłowicz

Instytut Systematyki i Ewolucji Zwierząt

Polskiej Akademii Nauk

ul. Sławkowska 17

31-016 Kraków

Recenzja osiągnięcia naukowego Pana dr. Lecha Karpińskiego w postepowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego

SYLWETKA KANDYDATA

Pan Lech Karpiński uzyskał stopień doktora nauk biologicznych w dyscyplinie biologia 22 IX 2017 roku, broniąc rozprawę doktorską pt. „*Porównanie zgrupowań kózkowatych (Coleoptera: Cerambycidae) wybranych rezerwatów przyrody i obszarów niechronionych województwa śląskiego*". Promotorem był prof. dr hab. Piotr Węgierek. Stopień doktora został nadany na Wydziale Biologii i Ochrony Środowiska Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. Na podstawie dostarczonej dokumentacji stwierdzam, że kandydat nie ubiegał się wcześniej o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Pan dr Lech Karpiński ukończył studia na Uniwersytecie Śląskim uzyskując w 2012 stopień magistra. Pięć lat później, a więc w 2017 roku, przez krótki okres - trzy miesiące - pracował w Instytucie Badawczym Leśnictwa w Sękocinie Starym jako pracownik terenowy. Od roku 2018 do dnia dzisiejszego jest związany z Muzeum i Instytutem Zoologii Polskiej Akademii Nauk, będąc zatrudnionym początkowo jako specjalista a obecnie – od stycznia 2020 - na stanowisku adiunkta. W międzyczasie, od VIII 2022 roku, pracował przez sześć miesięcy jako adiunkt (post-doc) na Michigan State University (Department of Entomology) w USA.

PODSTAWA PRAWNA I KRYTERIA OCENY

Podstawą prawną sporządzenia niniejszej recenzji jest ustawa z dnia 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, a w szczególności art. 221, ust. 5-8 odnoszące się bezpośrednio do przygotowania recenzji. Kryteria, które powinien spełnić kandydat, zostały wskazane w art. 221, ust. 1-3. Kandydat powinien:

- posiadać stopień doktora;
- posiadać w dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny, a to 1 monografię naukową, lub 1 cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w czasopismach naukowych lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych, lub 1 zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne;
- wykazywać się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Zanim przejdę do kolejnych punktów recenzji chciałbym zwrócić uwagę na pewną różnicę zadań przypisywanych recenzentowi i zawartości recenzji pomiędzy zapisem Ustawy i korespondującym z nią "Poradnikiem habilitacji" dostępnym na stronie Rady Doskonałości Naukowej a zapisami Załącznika nr 1 do Zarządzenia Dyrektora MiIZ PAN nr 06/2025 "Tryb postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w Muzeum i Instytucie Zoologii Polskiej Akademii Nauk".

Mianowicie, ustawa wyraźnie wskazuje, że zgodnie z treścią art. 221 ust. 8 „*recenzenci, w terminie 8 tygodni od dnia doręczenia im wniosku, oceniają, czy osiągnięcia naukowe osoby ubiegającej się o stopień doktora habilitowanego odpowiadają wymaganiom określonym w art. 219 ust. 1 pkt 2, i przygotowują recenzje*.” W konsekwencji, choć ustawodawca nie wyklucza zawarcia przeze mnie w recenzji opinii dotyczących kwestii innych niż osiągnięcia wskazane w art. 219 ust. 1 pkt 2, to opinie te nie mogą w jakikolwiek sposób wpływać na całokształt oceny a w szczególności na to czy recenzja będzie pozytywna czy negatywna. Natomiast par. 3 pkt. 8 Załącznika nr 1 MiIZ stanowi "*Recenzja powinna zawierać szczegółowo uzasadnioną ocenę osiągnięć naukowych i aktywności naukowej kandydata stosownie do kryteriów określonych w Ustawie.*” O ile sformułowanie "*ocenę osiągnięć naukowych*" mogę jednoznacznie odnieść do zapisów ustawy, o tyle ocena aktywności naukowej kandydata, jako część mogąca wpłynąć na to czy recenzja będzie negatywna, czy pozytywna, wykracza w mojej opinii poza zakres regulacji ustawy. W dalszych częściach

recenzji przedstawię więc moją ocenę osiągnięcia naukowego oraz informacje o pozostałej aktywności kandydata.

OCENA OSIĄGNIĘCIA NAUKOWEGO

W toku postępowania o nadanie stopnia doktora habilitowanego kandydat przedstawił, jako swoje osiągnięcie naukowe cykl pięciu powiązanych tematycznie, anglojęzycznych artykułów, o wspólnym tytule "**Historia ewolucji i różnorodność mechanizmów specjacji chrząszczy fitofagicznych w strefie klimatu suchego Palearktycznej Azji, na przykładzie plemion Trachyderini oraz Callidiini (Coleoptera: Cerambycidae: Cerambycinae)".** Prace te zostały opublikowane w czasopismach naukowych, które w roku ich opublikowania w ostatecznej formie były ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. b ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce". W związku z tym recenzowane osiągnięcie naukowe spełnia wymagania formalne określone w art. 219 ust. 1 pkt 2 lit. b tej ustawy.

W skład osiągnięcia wchodzą dwa artykuły dotyczące gatunków z plemienia Callidiini (H1 i H2) i trzy dotyczące plemienia Trachyderini (H3-H5). Zakres taksonomiczny prac jest zatem zgodny z tytułem zaproponowanym przez Habilitanta. Jeśli chodzi o aspekt geograficzny, pierwsza praca, będąca rewizją grupy gatunków *Ropalopus ungaricus/insubricus* wyraźnie wykracza poza ramy wskazane w tytule osiągnięcia czyli palearktyczną część Azji. Większość materiału i obszaru badań dotyczy Europy, a jedynie dwa taksony (*R. hanae* i *R. nataliyae*) reprezentują faunę azjatycką. Kwestia ta, choć warta odnotowania, ma jednak według mnie znaczenie drugorzędne i nie wpływa na moją dalszą merytoryczną ocenę osiągnięcia, gdyż geograficzna granica między Europą a Azją (góry Ural i Kaukaz) ma niewielki wpływ jako ostra bariera różnicująca rzeczywistą różnorodność fauny obu kontynentów. Zwracam jednak uwagę Habilitanta na potrzebę precyzyjniejszego formułowania tytułów przyszłych opracowań podsumowujących.

Jak jasno wynika z analizy dorobku naukowego Habilitanta, wybraną przez niego grupą taksonomiczną, stanowiącą przedmiot różnorodnych badań, są chrząszcze z rodziny kózkowatych (Cerambycidae). Ze względu na swe ogromne zróżnicowanie gatunkowe, zasiedlanie niemal wszystkich typów siedlisk lądowych oraz szerokie rozprzestrzenienie, od strefy polarnej po równikową, wydaje się być to grupa optymalna do prowadzenia preferowanych przez dr. Lech Karpińskiego badań o charakterze taksonomicznym i

biogeograficznym. Szkopuł w tym, że kózkowate to chrząszcze duże, kolorowe, i – jako imagines – prowadzące dość "eksponowany" tryb życia, czego przeciwieństwem są chociażby kusakowate (Staphylinidae). W rezultacie od zarania badań taksonomicznych i systematycznych opartych na binominalnym nazewnictwie linneuszowskim kózkowate cieszą się ogromnym zainteresowaniem kolekcjonerów i badaczy amatorów (tzw. private scientists). Atrakcyjny wygląd sprawia, że podejście typologiczne, w którym każda drobna różnica morfologiczna interpretowana jest jako podstawa kategoryzacji w oparciu o obowiązujący Międzynarodowy Kodeks Nomenklatury Zoologicznej, jest ciągle bardzo powszechne. W rezultacie większość lepiej poznanych gatunków palearktycznych kózkowatych posiada wiele synonimów, podgatunków, form, aberracji i morfotypów – większość z nich z własnymi nazwami łacińskimi. Ponadto, duża ich część reprezentuje drobne, lokalne populacje lub znana jest wręcz z pojedynczych okazów. Taki stan rzeczy niezwykle utrudnia obiektywną, merytoryczną interpretację obserwowanych zjawisk i procesów, a także istniejącej zmienności morfologicznej. Uważam więc, że pomimo powszechnej opinii, iż kózkowate to grupa dobrze poznana i łatwa do badań taksonomicznych, Habilitant postawił przed sobą trudne zadanie stopniowego rozwikływania błędnych interpretacji obserwowanych faktów.

W przedstawionym do recenzji ociągnięciu Habilitant stosuje konsekwentnie tzw. integratywne podejście do analizy badanych kwestii polegające na rozpatrywaniu zarówno cech morfologicznych, jak i właściwości genetycznych badanych osobników. Co więcej, obie metody są selektywnie rozwijane i uszczegóławiane w kolejnych pracach i w zależności od konkretnych hipotez badawczych. To również świadczy o dojrzałości naukowej Kandydata, który w poszczególnych pracach świadomie wybiera najbardziej adekwatne analizy np.: analizy morfologiczne (H3 – endofallus, H5 – przedplecze) oraz analizy genetyczne (H2 – sekwencje barkodowe, H5 – analiza haplotypów). Wszystko to osadza w kontekście ekologicznym i siedliskowym, co sprawia, że każda praca jest wyczerpującym i wieloaspektowym studium.

W przedstawionym osiągnięciu znajdują się opisy dwóch nowych dla nauki taksonów, jednego rangi gatunkowej i jednego podgatunkowej. Oba opisy są przygotowane niezwykle starannie, ze szczegółową diagnozą i rozbudowanymi uwagami dotyczącymi zmienności opisywanych form. Jest to bardzo duże ułatwienie dla przyszłych badaczy weryfikujących

stawiane przez Habilitanta hipotezy zarówno pod względem ewolucyjnej odrębności, jak i nomenklatorycznej rangi nowych taksonów.

Warta podkreślenia jest widoczna chęć dogłębnego opracowania przez Habilitanta stawianych sobie pytań badawczych i uwzględnienia wszystkich potencjalnych czynników mogących tłumaczyć obserwowane różnice morfologiczne. Takie kompleksowe opracowania wykraczają poza standardy prac α-taksonomicznych. Zastosowanie bogatego wachlarza metod począwszy od analiz cech morfologicznych i zmienności genetycznej a kończąc na bogatej wizualizacji z wykorzystaniem różnorodnych technik obrazowania sprawia, że każdy z pięciu przedstawionych artykułów pełni funkcję znacznie szerszą niż jedynie opracowanie taksonomiczne wąskiej grupy gatunków. Artykuły są jednocześnie opracowaniami metodologicznymi, doskonale nadającymi się do wykorzystania jako wzorce przy studiach nad innymi grupami owadów. Jest to również bardzo ważny aspekt dowodzący znacznego wkładu Kandydata w rozwój badań taksonomicznych.

Osiągnięcie Habilitanta stanowi w mojej opinii znaczny wkład w rozwój dyscypliny również w kontekście biogeograficznym. Obszary klimatu suchego Azji Centralnej są bowiem - jak trafnie wyjaśnia w Autoreferacie Kandydat - unikalnym lecz ciągle jedynie w niewielkim stopniu eksplorowanym polem do badań ewolucyjnych. Kwerenda literatury poświęconej rodzinie Cerambycidae tego ogromnego obszaru prowadzi do zaskakującej konstatacji, że holistyczne podejście prezentowane przez Habilitanta jest można śmiało stwierdzić, wyjątkowe. Analizując dane bibliograficzne z ostatnich kilkunastu lat trudno natrafić na opracowania tak różnorodne metodologicznie jak również bogate pod względem stawianych hipotez badawczych. Mam wrażenie, że aktualny postęp wiedzy na temat środkowoazjatyckich kózkowatych dokonuje się jedynie w aspekcie ograniczonych informacji faunistycznych (i to często dotyczących niewielkich obszarów), taksonomicznych (lecz w oparciu o cechy morfologiczne) oraz biologicznych (zazwyczaj zawężonych do informacji o roślinach żywicielskich). Na tym tle zarówno osiągnięcie naukowe jako całość jak i każda praca z osobna stanowią ważny i znaczący wkład w poznanie kózkowatych badanego obszaru. Oceniane osiągnięcie nie tylko wskazuje ważne i bardzo intrygujące kierunki dalszych badań, lecz także potwierdza, że przemyślane badania terenowe w połączeniu ze wsparciem materiału pochodzącego ze zbiorów muzealnych dostarczają wartościowych informacji, które przy zastosowaniu umiejętnie dobranych metod, pozwalają na

wielowymiarową interpretację posiadanych danych obserwacyjnych, morfologicznych i genetycznych.

Na zakończenie tej części recenzji chciałbym jeszcze odnieść się do informacji przedstawionej przez Habilitanta w Autoreferacie dotyczącej oświadczeń współautorów, a mianowicie: „Oświadczenia współautorów publikacji potwierdzające wkład autora są zawarte w Załączniku 5." W załączniku tym brak oświadczeń D. G. Kasatkina i K. Łosia. Choć nie jest to element wymagany, to dla uniknięcia jakichkolwiek niedomówień warto było dodać wyjaśnienie o powodzie nieuwzględnienia tych dwóch współautorów.

INFORMACJA O POZOSTAŁEJ AKTYWNOŚCI NAUKOWEJ

Publikacje naukowe – dane naukometryczne

Habilitant jest jedynym autorem lub współautorem 50 publikacji naukowych, w tym 25 w czasopismach z listy JCR. W dorobku naukowym brak jest monografii lub rozdziałów w opracowaniach monograficznych i podsumowujących wiedzę. Po uzyskaniu stopnia doktora ukazały się 22 publikacje, 19 z nich w czasopismach ujętych w JCR. Sumaryczny Impact Factor wynosi 37,0 (według roku publikacji), przy czym po uzyskaniu stopnia doktora jest to 33,175. Indeks Hirscha według baz WoS CC oraz Scopus wynosi 8, według ResearchGate – 9, natomiast według Google Scholar wynosi 11. Sumaryczna liczba cytowań to według WoS CC 121, według Scopus 139, według ResearchGate 270 natomiast według Google Scholar 360.

Do najważniejszych czasopism, w których Habilitant publikował swoje prace naukowe, należą: Arthropod Systematics & Phylogeny, Diversity, Ecology and Evolution, Zoologica Scripta i Zoological Journal of the Linnean Society, a więc renomowane czasopisma z dziedziny taksonomii i systematyki. Każde z nich w roku publikacji posiadało Impact Factor (IF) równy co najmniej 2,000 oraz co najmniej 100 pkt na tzw. "liście czasopism naukowych" (poza Diversity, które miało 70 pkt.). Łącznie Habilitant opublikował we wskazanych czasopismach 8 prac naukowych, będąc w 7 z nich pierwszym autorem.

Spośród 50 opublikowanych artykułów naukowych zaledwie 3 to publikacje jednoautorskie (jedna przed, dwie po doktoracie), gdzie pełny wkład Habilitanta w ich powstanie jest bezdyskusyjny. Z 28 prac opublikowanych przed uzyskaniem stopnia doktora Habilitant jest pierwszym autorem w 10 a w pracach po doktoracie, których jest 22, pierwszym autorem jest w 14 (9 wyłączając osiągnięcie habilitacyjne). W sumie więc prace jedno- i pierwszoautorskie, których jest 27 stanowią 54% ogólnego dorobku Habilitanta.

Należy jednak zauważyć, że odsetek tych prac wyraźnie wzrasta dla okresu po uzyskaniu stopnia doktora (niemal 64%) i świadczy o naturalnym i właściwym rozwoju kariery naukowej. Co więcej, spośród 6 prac, w których Habilitant nie jest ani jedynym ani pierwszym autorem, w dwóch wskazany jest jako autor korespondencyjny co wskazuje na jego wiodącą rolę w powstaniu tych publikacji oraz wiedzę merytoryczną na temat publikowanych wyników. Suche statystyki oparte na analizie przyjętej powszechnie kolejności wymieniania autorów jasno wskazują, że rola kandydata w całokształcie publikowanych artykułów jest wiodąca. Do kwestii wkładu kandydata w powstaniu współautorskich prac naukowych można podejść również od strony bardziej naukowej. Pan dr Lech Karpiński specjalizuje się w zagadnieniach związanych z taksonomią i biogeografią rodziny kózkowatych (Cerambycidae) i zdecydowana większość jego dorobku naukowego dotyczy tego obszaru wiedzy (ponad 60% wszystkich publikacji i ponad 70% publikacji po uzyskaniu stopnia doktora). Nie ulega więc wątpliwości, że niezależnie od kolejności na liście autorów jego wiedza i doświadczenie w zakresie kózkowatych musiały mieć istotny wpływ na powstanie wszystkich prac dotyczących tej rodziny chrząszczy.

Informacja o aktywności naukowej lub artystycznej

W ciągu swojej kariery naukowej pan dr Lech Karpiński realizował badania w kilku instytucjach naukowych w tym w jednej instytucji zagranicznej. Do 2017 roku był związany z Uniwersytetem Śląskim gdzie uzyskał licencjat, stopień magistra oraz obronił pracę doktorską. W każdym przypadku obiektami badań stanowiącymi podstawę kluczowych osiągnięć były chrząszcze z rodziny kózkowatych (Cerambycidae). W 2017 roku przez krótki okres związany był z Instytutem Badawczym Leśnictwa by od roku 2018 kontynuować aktywność naukową jako pracownik MiIZ PAN. Na przełomie lat 2022 i 2023 dzięki uzyskaniu stypendium z Programu Fulbrighta odbył staż w USA w Department of Entomology na Uniwersytecie Stanowego Michigan.

W celu realizacji swoich pasji i zainteresowań badawczych związanych z taksonomią oraz biogeografią Cerambycidae Habilitant wykazywał się znaczącą i różnorodną aktywnością. Pan Lech Karpiński był organizatorem i uczestnikiem 10 ekspedycji terenowych do krajów Azji Centralnej. Co warte podkreślenia znaczna ich część odbywała się w ramach sformalizowanej współpracy pomiędzy instytucjami naukowymi i była finansowana ze środków projektowych. Kilkutygodniowe wyjazdy umożliwiły Habilitantowi zebranie cennego i unikalnego materiału zarówno do porównawczych badań morfologicznych, jak i do analiz

genetycznych. Uważam, że zamiłowanie Habilitanta do prowadzenia badań terenowych jest bardzo istotną cechą, pozwalającą poza fizycznym zbiorem okazów, na lepsze zrozumienie warunków ekologicznych i czynników siedliskowych co z kolei ułatwia interpretację wyników uzyskanych przy zastosowaniu różnych wyspecjalizowanych metodologicznie analiz.
Pan Lech Karpiński wykazuje się również aktywnością w pozyskiwaniu środków na realizację swoich pomysłów badawczych. Był beneficjentem dwóch grantów Narodowego Centrum Nauki, w których pełnił funkcję kierownika (SONATA 18 i MINIATURA 2). Pobyty zagraniczne umożliwiły mu fundusze pozyskane z Programu Fulbrighta oraz z Museum of Comparative Zoology na Harvard University (Ernst Mayr Travel Grant).

Habilitant współuczestniczy w szerokiej wymianie myśli naukowej poprzez członkostwo w dwóch międzynarodowych towarzystwach naukowych (The Coleopterists Society oraz European Society for Evolutionary Biology). Pewien smutny dysonans stanowi jednak brak uczestnictwa w krajowych towarzystwach naukowych, choć w przeszłości Habilitant był członkiem dwóch takich towarzystw.

Od kilku lat Habilitant rozwija również drugi kierunek badań skoncentrowany na wpływie zgryzania roślinności stepowej i półpustynnej przez zwierzęta hodowlane na zgrupowania stawonogów lądowych w Mongolii.

Wyniki badań udostępnia on również szerokiemu gronu odbiorców poprzez aktywne uczestnictwo w konferencjach zarówno krajowych (8) jak i międzynarodowych (11), na których był autorem lub współautorem 11 prezentacji ustnych i 11 posterów. Uważam jednak, że aktywność ta jest niestety wyraźnie niższa w okresie po uzyskaniu stopnia doktora. Jest to nieco niezrozumiałe, biorąc pod uwagę liczbę i różnorodność tematyczną artykułów opublikowanych przez Habilitanta w tym właśnie okresie. Konferencje są bowiem świetną okazją do promocji siebie jako badacza i swoich badań przez bezpośrednie kontakty z naukowcami z innych krajów.

INFORMACJA O OSIĄGNIĘCIACH DYDAKTYCZNYCH, ORGANIZACYJNYCH I POPULARYZATORSKICH

Pan dr Lech Karpiński ma na swoim koncie szereg bardzo zróżnicowanych działań związanych z tą sferą aktywności naukowej.

Osiągnięcia dydaktyczne

Habilitant z różną intensywnością i w różnym zakresie prowadzi działalność dydaktyczną nieprzerwanie przez ostatnie 13 lat, czyli od czasu studiów doktoranckich na Uniwersytecie Śląskim. Można ją z grubsza podzielić na kilka kategorii. Pierwsza to działania

edukacyjne takie jak prowadzenie w latach 2013-2016 zajęć dla studentów kierunków Biologia oraz Ochrona Środowiska na Uniwersytecie Śląskim z przedmiotów Zoologia (kręgowce i bezkręgowce) oraz Ekologia siedlisk zdegradowanych, współprowadzenie zajęć terenowych dla studentów i lokalnych społeczności w Armenii i Gruzji w ramach projektu Caucasus Barcode of Life, prowadzenie wykładów oraz współorganizowanie projektu naukowego dla członków Akademii Młodych Biologów „Lykeion", czy wreszcie zorganizowanie trzytygodniowych warsztatów z zakresu metod molekularnych, bioinformatycznych oraz mikroskopowych stosowanych w systematyce entomologicznej dla odwiedzających MiIZ PAN partnerów z Mongolskiej Akademii Nauk. Druga kategoria to opieka naukowa nad pojedynczymi osobami. Zaliczam tu opiekę dydaktyczną nad studentką z Chin w zakresie jednego z prowadzonych przez Habilitanta kursów w latach 2013-2016 oraz pełnienie od roku 2024 funkcji promotora pomocniczego doktoranta w ramach grantu Narodowego Centrum Nauki (nr 2022/47/D/NZ8/01956). Wreszcie trzeci rodzaj aktywności dydaktycznej to wykłady na zaproszenie na polskich i zagranicznych uczelniach oraz w instytucjach naukowych: Uniwersytet Łódzki (2025), Canadian National Collection of Insects (Ottawa, 2019), Hungarian Natural History Museum (Budapeszt, 2019), Michigan State University (East Lansing, 2022) i Muséum national d'Histoire naturelle (Paryż, 2022).

Osiągnięcia organizacyjne

Aktywność organizacyjna Habilitanta (poza organizacją wypraw terenowych omówioną wcześniej) ograniczona jest w zasadzie do działań związanych ze wsparciem merytoryczno-technicznym prac redakcyjnych oraz oceną merytoryczną manuskryptów. Jest on autorem recenzji 25 manuskryptów naukowych dla 21 czasopism naukowych (w tym 16 indeksowanych w bazie JCR). Warto przy tym zaznaczyć, że aż 8 z nich to tytuły z pierwszego kwartylu (Q1). Ponadto Pan Lech Karpiński jest członkiem rady redakcyjnej Fragmenta Faunistica, czasopisma wydawanego przez MiIZ PAN oraz pełni funkcję Subject Editora w czasopismach ZooKeys i Biodiversity Data Journal. Wreszcie Habilitant pełni funkcję Guest Editor w czasopiśmie *Frontiers in Ecology and Evolution* dla tematu badawczego poświęconego hybrydyzacji oraz szerzej – zagadnieniom ewolucji retikularnej (sieciowej) w obrębie rzędu chrząszczy.

Osiągnięcia popularyzatorskie

W zakresie popularyzacji nauki dokonania Habilitanta są dość ograniczone. Brał on jedynie aktywny udział w organizacji kilku ogólnopolskich edycji "Nocy Biologów" zarówno

na UŚ (lata 2014 i 2016) jak i będąc już zatrudnionym w MiIZ PAN (lata 2019 i 2020). Biorąc pod uwagę zarówno grupę chrząszczy, którą zajmuje się Pan Lech Karpiński (wiele dużych, kolorowych, rozpoznawalnych gatunków), jak i jego ogromne doświadczenie związane z licznymi wyjazdami zagranicznymi widzę tu ogromny potencjał do prowadzenia znacznie szerszej działalności popularyzatorskiej, do czego serdecznie zachęcam.

KONKLUZJA

Podsumowując osiągnięcie naukowe kandydata do stopnia naukowego doktora habilitowanego oceniam, że zarówno zakres tematyczny, jak i zawartość merytoryczna cyklu publikacji, który został przedstawiony jako rozprawa habilitacyjna całkowicie spełniają kryteria zawarte w art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. "Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce" i bez zastrzeżeń może ono zostać uznane za osiągnięcie mające znaczny wkład w rozwój dyscypliny naukowej, którą reprezentuje Habilitant.
Również pozostały dorobek Habilitanta, w tym Jego aktywność naukowa realizowana w więcej niż jednej instytucji, w pełni spełnia wymagania określone w ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. "Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce" art. 219 ust. 1 pkt. 2 i 3.

W związku z tym wnioskuję o dopuszczenie pana dr Lecha Karpińskiego do dalszych etapów postępowania w sprawie nadania mu stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie nauki biologiczne.

PODPIS ZAUFANY
ŁUKASZ
PRZYBYŁOWICZ
26.10.2026 12:12:34 GMT+1
Dokument podpisany elektronicznie
podpisem zaufanym

dr hab. Łukasz Przybyłowicz, prof. ISEZ PAN